31983L0183

L 105/64 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 23.4.1983

DYREKTYWA RADY
z dnia 28 marca 1983 r.
w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych

(83/183/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając postanowienia Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza jego art. 99;

uwzględniając wniosek Komisji [1];

uwzględniając opinię Zgromadzenia [2];

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3];

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z potrzebą szerszego uświadomienia obywatelom Państw Członkowskich faktu istnienia Wspólnoty Europejskiej, powinny zostać podjęte kolejne środki z korzyścią dla osób fizycznych, aby stworzyć we Wspólnocie warunki podobne do warunków na poszczególnych rynkach wewnętrznych;

bariery podatkowe związane z przywozem przez osoby fizyczne majątku prywatnego do jednego Państwa Członkowskiego z drugiego Państwa Członkowskiego, są szczególnym utrudnieniem dla swobodnego przepływu osób w obrębie Wspólnoty; stąd też owe bariery powinny być usunięte, w najszerszym możliwym zakresie, przez wprowadzenie zwolnień podatkowych;

takie zwolnienia podatkowe mogą przysługiwać wyłącznie w stosunku do towarów niemających charakteru handlowego lub spekulacyjnego; w związku z tym wprowadzenie tych zwolnień powinno być przedmiotem odpowiednich ograniczeń i warunków,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Każde Państwo Członkowskie, na warunkach i w przypadkach określonych poniżej, zwolni majątek prywatny, przywożony na stałe z innego Państwa Członkowskiego przez osoby fizyczne, z podatku obrotowego, podatku akcyzowego i innych podatków konsumpcyjnych, które zwykle są nakładane na taki majątek.

2. Szczególne i/lub okresowe opłaty i podatki związane z korzystaniem z takiego majątku na terenie danego kraju, takie jak na przykład opłaty związane z rejestracją samochodu, podatki drogowe i abonament telewizyjny, nie są objęte przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Definicja pojęcia „majątek"

1. Dla celów niniejszej dyrektywy, „majątek prywatny" oznacza majątek na użytek prywatny danych osób, bądź na użytek ich rodziny. Taki majątek nie może być wykorzystywany, z uwagi na swój charakter lub wielkość, na cele handlowe lub działalność gospodarczą w rozumieniu art. 4 dyrektywy 77/388/EWG [4]. Jednakże narzędzia i przyrządy wykorzystywane przez osoby fizyczne do celów związanych z prowadzeniem działalności handlowej lub z racji wykonywanego zawodu są także traktowane jako majątek prywatny.

2. Zwolnienie, określone w art. 1 przysługuje dla majątku prywatnego:

a) nabytego zgodnie z ogólnymi warunkami określonymi w obowiązującym prawie podatkowym na rynku wewnętrznym jednego z Państw Członkowskich, który nie podlega, jeśli chodzi o wywóz, żadnemu zwolnieniu lub zwrotowi podatku obrotowego, akcyzowego lub innego podatku konsumpcyjnego. Do celów niniejszej dyrektywy, towary nabyte w warunkach opisanych w art. 15 ust. 10 dyrektywy 77/388/EWG są uważane za spełniające te warunki;

b) który dana osoba wykorzystywała w Państwie Członkowskim wywozu przez okres co najmniej:

— sześciu miesięcy przed zmianą miejsca pobytu w przypadku pojazdów mechanicznych (łącznie z przyczepami),

(1) Dz.U. C 267 z 21.11.1975, str. 11.
(2) Dz.U. C 53 z 8.3.1976, str. 39.
(3) Dz.U. C 131 z 12.6.1976, str. 49.
(4) Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

przyczep turystycznych, domów przewoźnych, łodzi rekreacyjno-wypoczynkowych i prywatnych samolotów,

— trzech miesięcy przed zmianą miejsca stałego pobytu lub ustanowieniem drugorzędnego miejsca pobytu w przypadku pozostałego majątku.

Jednakże dla towarów, o których mowa w lit. a) zdanie drugie, Państwa Członkowskie mogą przedłużyć powyższe okresy do 12 miesięcy.

3. Właściwe władze mają prawo żądać przedstawienia dowodu, że warunki wymienione w ust. 2 zostały spełnione w przypadku pojazdów mechanicznych (łącznie z przyczepami) przyczep turystycznych, domów przewoźnych, łodzi rekreacyjno-wypoczynkowych i prywatnych samolotów. W przypadku innego majątku, żądają przedstawienia takiego dowodu tylko wtedy, gdy istnieje wyraźne podejrzenie oszustwa.

Artykuł 3

Warunki przywozu

Przywóz majątku może odbywać się raz lub kilka razy w ciągu okresów wymienionych odpowiednio w art. 7–10.

Artykuł 4

Obowiązki wynikające z przywozu

Majątek przywożony nie może być zbywany, wynajmowany bądź w jakikolwiek inny sposób oddawany do użytku osobom trzecim przez okres 12 miesięcy od daty przywozu bezcłowego, z wyjątkiem okoliczności przewidzianych przez właściwe władze państwa przywozu.

Artykuł 5

Szczególne warunki dla niektórych kategorii majątku

1. Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że towary wymienione w art. 4 ust. 1 dyrektywy 69/169/EWG [1], ostatnio zmienionej dyrektywą 82/443/EWG [2], mogą być przedmiotem przywozu bezcłowego tylko w ilościach przewidzianych w tym artykule dla ruchu pomiędzy Państwami Członkowskimi.

2. Zwolnienie dotyczące przywozu koni wierzchowych, pojazdów mechanicznych (łącznie z przyczepami), przyczep turystycznych, domów przewoźnych, łodzi rekreacyjno-wypoczynkowych i prywatnych samolotów przysługuje tylko w przypadku gdy osoba fizyczna zmienia swoje miejsce stałego pobytu na Państwo Członkowskie przywozu.

Artykuł 6

Ogólne zasady określania miejsca pobytu

1. Dla celów niniejszej dyrektywy, „miejsce stałego pobytu" oznacza miejsce, w którym osoba fizyczna zwykle przebywa, tzn. przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe, a w przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo, ze względu na osobiste powiązania, które wskazują na istnienie ścisłych więzi pomiędzy tą osobą a miejscem, w którym mieszka.

Jednakże za miejsce stałego pobytu osoby związanej zawodowo z miejscem innym niż miejsce powiązań osobistych, i z tego względu przebywającej na zmianę w różnych miejscach w dwu lub więcej Państwach Członkowskich, uważa się miejsce, z którym jest związana osobiście, pod warunkiem że regularnie tam powraca. Ten ostatni warunek nie musi być spełniony, jeśli osoba mieszka w Państwie Członkowskim w celu wypełnienia zadania w określonym czasie. Studia uniwersyteckie bądź nauka w szkole poza miejscem stałego pobytu nie stanowi zmiany tegoż.

2. Osoby fizyczne potwierdzają swoje miejsce stałego pobytu odpowiednim dokumentem, takim jak dowód tożsamości lub inny urzędowy dokument.

3. W przypadkach, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego przywozu mają wątpliwości co do ważności potwierdzenia miejsca stałego pobytu, dokonanego zgodnie z ust. 2 lub dla celów pewnych szczególnych kontroli, mają prawo zwrócić się o przedstawienie wszelkich dodatkowych informacji lub dodatkowych dowodów.

TYTUŁ II

PRZYWÓZ MAJĄTKU PRYWATNEGO W ZWIĄZKU Z PRZENIESIENIEM MIEJSCA STAŁEGO POBYTU

Artykuł 7

1. Zwolnienie, przewidziane w art. 1 przyznaje się na warunkach określonych w art. 2–5, dla majątku prywatnego przywożonego przez osobę fizyczną w razie przeniesienia jej stałego miejsca pobytu.

2. Ostatni składnik majątku należy przywieźć nie później niż 12 miesięcy po przeniesieniu miejsca stałego pobytu.

[1] Dz.U. L 133 z 4.6.1969, str. 6.
[2] Dz.U. L 206 z 14.7.1982, str. 35.

TYTUŁ III

PRZYWÓZ MAJĄTKU PRYWATNEGO W ZWIĄZKU Z WYPOSAŻANIEM LUB OPUSZCZANIEM DRUGORZĘDNEGO MIEJSCA ZAMIESZKANIA

Artykuł 8

1. Zwolnienie, określone w art. 1, przyznaje się, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 2–5, dla majątku prywatnego przywożonego przez osobę fizyczną do celów wyposażenia drugorzędnego miejsca pobytu.

Zwolnienie przysługuje tylko wtedy, gdy:

i) dana osoba jest właścicielem drugorzędnego miejsca pobytu lub wynajmuje je na okres co najmniej 12 miesięcy;

ii) majątek przywożony jest na potrzeby wyposażenia drugorzędnego miejsca pobytu.

2. Zwolnienie przysługuje również, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 1, zgodnie z którymi, po opuszczeniu drugorzędnego miejsca pobytu, majątek jest przywożony do stałego miejsca pobytu lub do innego drugorzędnego miejsca pobytu, pod warunkiem że majątek, o którym mowa, jest aktualnie w posiadaniu danej osoby, i że osoba ta korzystała z niego przez okres co najmniej 12 miesięcy.

Ostatni składnik majątku należy przywieźć nie później niż 12 miesięcy po opuszczeniu drugorzędnego miejsca pobytu.

Artykuł 4 nie stosuje się w przypadku powtórnego przywozu majątku.

TYTUŁ IV

PRZYWÓZ MAJĄTKU PO ZAWARCIU MAŁŻEŃSTWA

Artykuł 9

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 lit. b) tiret drugie, ale bez naruszenia innych przepisów art. 2–5, każda osoba z tytułu zawarcia związku małżeńskiego ma prawo do zwolnienia z podatków wymienionych w art. 1, gdy sprowadza do Państwa Członkowskiego, do którego zamierza przenieść swoje miejsce stałego pobytu, prywatny majątek, który nabyła lub którego posiadaczem stała się w okresie nie dłuższym niż trzy miesiące poprzedzające zawarcie związku małżeńskiego, pod warunkiem że:

a) taki przywóz ma miejsce w ciągu dwóch miesięcy przed przewidywaną datą ślubu i do czterech miesięcy po dacie ślubu;

b) dana osoba udowodni zawarcie małżeństwa lub zakończenie niezbędnych formalności przedmałżeńskich.

2. Zwolnienie zostanie udzielone również w stosunku do prezentów wysyłanych zwyczajowo z okazji ślubu do osoby, spełniającej warunki określone w ust. 1, przez osoby, których miejscem stałego pobytu jest Państwo Członkowskie inne niż państwo przywozu. Zwolnienie przysługuje na prezenty, których jednostkowa wartość nie przekracza 200 ECU. Jednakże Państwa Członkowskie mają prawo udzielić zwolnienia dla prezentów o wartości powyżej 200 ECU pod warunkiem że wartość każdego z prezentów podlegających zwolnieniu nie przekracza 1 000 ECU.

3. Państwa Członkowskie mogą uzależnić przyznanie takiego zwolnienia od dostarczenia odpowiedniego zabezpieczenia, jeśli majątek jest przywożony przed datą ślubu.

4. Jeśli dana osoba nie zdoła udowodnić zawarcia związku małżeńskiego w ciągu czterech miesięcy od daty podanej za datę zawarcia takiego małżeństwa, podatek będzie należny w dniu przywozu.

TYTUŁ V

PRZYWÓZ MAJĄTKU PRYWATNEGO OSOBY ZMARŁEJ, NABYTEGO W DRODZE DZIEDZICZENIA

Artykuł 10

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 i 3 oraz 4 i 5 ust. 2, ale bez naruszenia innych przepisów art. 2, 3 i 5, każda osoba fizyczna, która nabywa w drodze dziedziczenia (*mortis causa*) prawo własności lub prawo użytkowania majątku osoby zmarłej, który znajduje się na terenie Państwa Członkowskiego, ma prawo do zwolnienia z podatków określonych w art. 1, gdy przywozi taki majątek do Państwa Członkowskiego, w którym przebywa, pod warunkiem że:

a) taka osoba przedstawi właściwym władzom Państwa Członkowskiego deklarację wydaną przez notariusza lub inne właściwe władze w Państwie Członkowskim wywozu, że majątek będący przedmiotem przywozu został nabyty w drodze dziedziczenia;

b) majątek jest przywożony nie później niż dwa lata po dacie wejścia w posiadanie majątku.

TYTUŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 11

1. Do czasu wejścia w życie przepisów podatkowych Wspólnoty przyjętych zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 77/388/EWG, Państwa Członkowskie zobowiązują się zredukować, w takim stopniu, jak jest to możliwe, formalności związane z przywozem przez osoby fizyczne, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej dyrektywie, oraz starają się unikać formalności przywozowych, elementem których są kontrole, zmuszające do dokonania rozładunku lub przeładunku na granicy.

2. Państwa Członkowskie mają prawo do zachowania lub wprowadzenia korzystniejszych warunków przyznawania zwolnień podatkowych niż wymienione w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem wymienionych w art. 2 ust. 2.

3. Bez uszczerbku dla art. 2 ust. 2, Państwa Członkowskie nie mogą, na mocy niniejszej dyrektywy, wprowadzać w obrębie Wspólnoty zwolnień podatkowych mniej korzystnych niż uzgodnione przez nie na przywóz majątku prywatnego przez osoby fizyczne z państw trzecich.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1984 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Jednakże Republika Grecji ma prawo do pozostania przy swoim obecnym systemie podatkowym, pod warunkiem unikania podwójnego opodatkowania, do momentu wprowadzenia wspólnego systemu VAT.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w zakresie objętym niniejszą dyrektywą, a zwłaszcza tych będących konsekwencją zastosowania przepisów art. 11 ust. 2 i 3. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

3. Co dwa lata Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, przekaże Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie w sprawie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do wszystkich Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 marca 1983 r.

W imieniu Rady

J. ERTL

Przewodniczący